

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **J. Ch.**, zastoupená JUDr. Miroslavem Soukupem, advokátem se sídlem Na Harfě 712/7, Praha 9, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, čj. ZKI PR-O-60/526/2016-5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2020, čj. 3 A 181/2016-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) provedl na návrh žalobkyně opravu chyb v katastrálním operátu podle § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). S provedením této opravy vyslovili V. K., G. K. a K. K. nesouhlas podle § 36 odst. 4 katastrálního zákona, na jehož základě správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 29. 4. 2016, č. j. OR-633/2014-101/106, pod bodem 1) vyhověl jejich nesouhlasu s provedením opravy chyby v údajích katastru nemovitostí, jelikož se nejedná o chybu v katastrálním operátu. Pod bodem 2) správní orgán I. stupně rozhodl, že po právní moci rozhodnutí nebude v katastru nemovitostí v katastrálním území M., obec P., evidován pozemek parc. č. XA, ostatní plocha o výměře 233 m², který podle neměřického záznamu č. 2956 bude sloučen zpět do pozemku parc. č. XB, jehož výměra pak bude činit 6563 m². Pod bodem 3) správní orgán I. stupně rozhodl, že po právní moci rozhodnutí budou v katastru nemovitostí v katastrálním území M., obec P., evidovány: pozemek parc. č. XC ostatní plocha o výměře 124 m² s vyznačením vlastnického práva pro V. K.; pozemky parc. č. XD, zahrada, o výměře 179 m², parc. č. XE, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 26m² a parc. č. XF, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 20 m² s vyznačením vlastnického práva pro SJM G. K. a K. K.; a pozemek parc. č. XB, ostatní plocha, o výměře 6563 m² s vyznačením vlastnického práva pro Hlavní město Prahu. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou. Uvedla, že ve věci jde o posouzení existence zřejmého omylu podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „starý katastrální zákon“). Poukázala na to, že po úmrtí M. D. státní

notářství nezahrnulo do dědictví jeho vlastnický podíl na pozemcích parc. č. XC a XG, takže kvůli tehdejší právní úpravě nemohlo dojít k jeho přechodu na dědice. Kvůli tomu byl při zakládání evidence nemovitostí proveden zápis pro M. D. chybně, neboť na ni nepřešlo vlastnické právo k uvedeným pozemkům a nemohla později převést vlastnické právo ke spoluvlastnickému podílu na těchto pozemcích.

[3] Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Na rozdíl od žalobkyně označil za relevantní právní úpravu tu, která je obsažena v katastrálním zákoně, a nikoli ve starém katastrálním zákoně, neboť žalobkyně podala návrh na opravu chyb dne 16. 4. 2014, tedy za účinnosti katastrálního zákona. Poukázal na to, že správní orgány neměly pravomoc v řízení o opravě chyb katastrálního operátu samostatně posuzovat sporné otázky týkající se vlastnických práv ke sporným nemovitostem. S ohledem na skutkové okolnosti věci dospěl k závěru, že se nejednalo o případ zřejmého omylu ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které namítla, že napadený rozsudek je nezákonný, protože městský soud nesprávně posoudil otázku aplikace katastrálního zákona, konkrétně jeho § 36. Stěžovatelka se žalobou domáhala posouzení, zda v dané věci došlo k existenci zřejmého omylu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) starého katastrálního zákona.

[5] Co se týče otázky, zda se v posuzované věci jedná o případ zřejmého omylu ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona, stěžovatelka shrnula dosavadní průběh řízení a nesouhlasí se závěry městského soudu. Byť napadený rozsudek cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu, stěžovatelka jej považuje za nezákonný.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Podle žalovaného stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádné nové skutečnosti. Městský soud rozhodl plně v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí pregnantně odůvodnil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost není přípustná.

[8] Stěžovatelka ve stručné kasační stížnosti formulovala pouze jedinou kasační námitku. Tvrdí, že spornou právní otázku (existenci zřejmého omylu v katastrálním operátu) měly správní orgány a městský soud posoudit podle starého katastrálního zákona. Vedle toho již pouze reprodukovala závěry městského soudu a uvedla, že jsou nezákonné a nesouhlasí s nimi. Toto zcela obecné tvrzení nepředstavuje kasační námitku, neboť pro jejich formulaci platí, že stěžovatel je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský (městský) soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, který se sice týkal formulace žalobních bodů, ale jeho závěry lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti). Stěžovatel je povinen uvést konkrétní a individualizovaná skutková tvrzení a právní argumentaci ve vztahu k projednávané věci. Nemůže se jednat toliko o typovou charakteristiku určitých obvyklých nezákonností či obecný odkaz na zákonné ustanovení, nýbrž se musí jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně

pokračování

odlišitelný popis (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Tyto požadavky obecné tvrzení stěžovatelky o nezákonnosti napadeného rozsudku nespĺňuje.

[9] Kasační námitka týkající se otázky, podle jaké právní úpravy měly správní orgány a městský soud posuzovat spornou právní otázku, pak není přípustná. Stěžovatelka sice v žalobě odkazovala na úpravu obsaženou v § 8 odst. 1 písm. a) starého katastrálního zákona, nicméně městský soud v napadeném rozsudku přezkoumatelně vyložil, z jakého důvodu správní orgány na věc správně aplikovaly § 36 katastrálního zákona. Konkrétně, že stěžovatelka návrh podala až za účinnosti nové právní úpravy. Na tento závěr stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nezareagovala a nezdůvodnila, proč jej považuje za nesprávný. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby vůbec byla způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně souvisící nebo předcházející napadenému soudnímu rozhodnutí). Jestliže se městský soud v napadeném rozsudku žalobní argumentací řádně zabývá a stěžovatelka se v kasační stížnosti přesto omezila na pouhé zopakování svých žalobních námitek, je její kasační námitka nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (k tomu viz zejm. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). V kasačním řízení se proto takovou námitkou nelze zabývat, přičemž podle citovaného usnesení není v takové situaci ani namístě vyzývat stěžovatele k odstranění této vady.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřípustnost odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. května 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu